

5

Den blå hunden

Det var ikke vanskelig å gjette seg til hva som hadde hendt. Vimse slapp unna gjennom porten mens fru Willumsen og familien hennes bar malingsspannene ut på gata. Han herjet i søpla helt til han med et uhell veltet ett av malingsspannene. Malingsrestene rant over ham, så det var ikke rart at ingen kjente ham igjen så blå som han ble.

Vilma var ganske slukøret, men hun måtte innrømme at Goliat hadde rett.

Vera, den kloke gamle tankbilen trøstet henne :«Ikke vær lei deg! Tross alt hadde dere rett begge to! Du så virkelig en smurfeblå hund Vilma, og Goliat hadde også rett da han sa at det ikke finnes blå hunder. Blå hunder finnes bare hvis noen farger dem.»
«La oss si at det er uavgjort!» sa Goliat, og rakk ut hånda mot Vilma.

Det tok en lang og arbeidsom dag å skrubbe bort all blåfargen fra Vimse.

Fru Willumsen trøstet ham med godbiter, og hun lovet at hun aldri skulle sette farlig avfall ut på gata igjen, men alltid ta det med til Blåsterby miljøstasjon.

SLUTT